

DE BIJLMERWEIDE MET ANDERE OGEN

Waling Lopez

SCHOONHEID IN CONTRASTEN

Zij was zonder twijfel de mooiste meid van het moment, in deze weide, misschien wel in heel Amsterdam.

Het was op deze zwoele avond dat, louter bij toeval, Boudewijn, een forsgebouwde blonde man, en Evert, compact met een geschoren hoofd en scherpe gelaatstreken, haar volgden. Of nauwkeuriger gezegd, dat deze dame zich in dezelfde richting begaf als zij, in opvolging van een melding van geluidsoverlast. Het betrof een feestje met veel drank en vuurtjes op een kinderspeelplaats, was de klacht. Boudewijn en Evert waren politieagenten.

Haar naam was Miranda Magus. Zij was een echte charmeuse als donkere dame maar ook even verleidelijk als ze platinablond was. Zij kenden haar naam omdat iemand floot en haar riep terwijl zij ongeveer vijftig mete voor hen uit zweefde. Even hield zij zich in na de onverwachte roep, om daarna met wiegende heupen over het bruggetje verder te zweven zonder achterom te kijken.

De agenten zagen nooit wie geroepen had. Ze keken in het zijpad en naar het groepje bomen aan de oever van de vijver. Miranda Magus was misschien een paar centimeter langer dan Evert en zeker vijftien centimeter kleiner dan Boudewijn – een perfecte hoogte, vonden beide agenten.

“Met deze dame wil ik nader kennismaken,” stelde Evert met grote overtuiging.

“Je bedoelt dat IK dat ga doen,” bromde Boudewijn met verpletterende nonchalance.

“We zouden haar kunnen delen,” siste Evert oordeelkundig.

Bespottelijk als het klonk was er toch een zekere logica in deze suggestie. Zij was namelijk op wonderlijke wijze helemaal zwart aan de rechterkant en helemaal wit aan de linkerkant. Je kon de scheidslijn duidelijk zien op haar rug, door haar beige doorzichtige hemd

heen. Haar twee kleuren splitsten zich bij de naad van haar kont. Aan haar linkerkant was zij blond, rechts had ze donkerbruin haar.

Als uit het niets verscheen plotseling op het pad een gedaante, zwart als ebbenhout, die zich met een lang mes op Boudewijn stortte. Boudewijn had geen tijd om zijn dienstpistool te trekken maar wist met grote krachtsinspanning de pols van zijn belager te grijpen en datzelfde mes door diens keel te jagen. Tegelijkertijd werd Evert op dezelfde onverwachte manier geconfronteerd met een ivoorwitte verschijning met een machete die ermee zwaaiend op hem afkwam. De dreiging was acuut en Evert was genoodzaakt om zijn pistool te trekken en zijn belager neer te schieten.

De twee agenten keken elkaar aan. Ze zouden elkaar gefeliciteerd hebben, was het niet dat in hun ambt zulke ontboezeringen met een frons beoordeeld zouden worden.

Ze keken om zich heen maar Miranda Magus was verdwenen, alsof ze was opgelost in de zwoele avondbries. De twee lijken lagen er nog met hun haken en snijwapens.

Het tweetal overpeinsde het gebeuren gedurende zes hartslagen en twee teugen zuurstof. Opeens klaarde het gezicht van Boudewijn op en zijn ogen sperden wijd open.

“Evert,” riep hij, “de dame verdeelde zich in die twee schurken! Dat verklaart het. Ze kwamen vanuit hetzelfde niets. Nowhere!”

“Of hetzelfde ergens. Somewhere, zul je bedoelen,” redeneerde Evert spitsvondig. “Een zeer uitheemse vorm van voortplanting, of splijting.”

“Met een afwisseling van geslacht,” voegde Boudewijn eraan toe. “Misschien als wij deze lijken onderzoeken...”

Zij keken om zich heen om het pad nog meer verlaten te vinden dan eerst. De lijken waren spoorloos verdwenen, in-

clusief hun wapens.

“Een uitstekende manier om van de lichamen af te komen,” zei Boudewijn met voldoening. Het drong tot hem door dat verderop op de kinderspeelplaats volop werd gefeest: dat was hoofdzakelijk, zo niet de enige reden waarom ze hier in de eerste plaats waren gekomen.

“Jammer dat ze niet wat langer zijn blijven liggen. Ik had ze graag nader willen bekijken. Al was het uit pure nieuwsgierigheid,” mopperde Evert. “Maar wat schuilt er allemaal achter?” vroeg Boudewijn zich af. “Magie van het zwarte en het witte ...”

“Het maakt nu niets meer uit”, concludeerde Evert. “Wat hadden wij onze collega’s kunnen vertellen? Eerst de hilariteit en daarna wij in de boeien. Ze zouden wij na lange dienstjaren in het gekkenhuis zijn beland.” En tot slot, “Nee, het is wel goed zo. Laten we aan het werk gaan.”

Tegen hun verwachting in was de bijeenkomst op de met wilgentakken omheinde kinderspeelplaats een bijna formele aangelegenheid. Een etnisch gemengde groep jonge vrouwen en mannen, sommige zittend op of leunend tegen een kring van stenen, keek afwachtend naar de naderende agenten. Met een ironische blik op hun gezichten leken zij te wachten op een voorspelbaar optreden van de twee ambten.

Boudewijn en Evert keken elkaar aan.

“Ik heb het griezelige gevoel dat wij geobserveerd worden vanavond,” fluisterde Evert.

“Dat weet ik zeker,” beaamde de ander. “Laten we gaan en ons afmelden voor de dag.”

“En dan gaan we naar mijn huis en proosten op een dame die de schoonheid zelve was.”

“Akkoord! Wij zullen een mooie, donkere wijn drinken en afsluiten met lichte champagne!”